

Pembe Saçlı Kadının Keçileri

— AY PARÇASI · 25 Ekim 2025

Aynada kendine bakıyordu sabah mahmurluğu içinde. Yüzünde kocaman bir gülümseme ile. Saçımın boyası gelmiş, kuaföre gitme zamanı diye düşündü.

Çevresindeki yaşlılarını düşündü bir an. Mahalle arkadaşlarını, gençlik arkadaşlarını, iş arkadaşlarını, komşularını.

Bir çoğu 60 yaşını çoktan devirmişlerdi. En gençleri 50 en yaşlıları 65 yaşındaydı.

Kimisi yoğun yorucu iş hayatlarından sonra emekli olmuştu. Kız arkadaşlarından bazıları hiç çalışmamış ev kadınlığını profesyonel meslek olarak yapmışlardı.

Kaç tanesi ile görüştüğünü düşündü bir an. İki elin 10 parmağını geçmezdi görüştükleri.

Erkeklerin hemen hepsi dede olmuştu. Kadınların hemen hepsi ya anneanne ya da babaanne.

Kendini seyrederken durdu bir an. Deli gibi kahkahalarla gülmeye başladı kendi kendine.

Dünden ölmüş dünekten düşmüş bunlar dedi içinden. Anlaşamıyordu arkadaşlarıyla bir türlü.

Delisin sen iyice keçileri kaçırdın diyorlardı. Neden diye soruyordu her seferinde arkadaşlarına “neden keçileri kaçırdım ki”. Keçilerim yerinde duruyor deyip basıyordu kahkahayı.

Hoş kendine göre keçileri zaten kaçaktı. Çocukluğundan beri keçilerini ağıla sokamıyordu bir türlü. Bu yüzden lakabını Hitler taktığı annesinden az mı azar işitmişti, yeni yetmeliğinde.

Yaşı da 60 ı geçmişti öyle böyle derken. Tüh ya dedi kendi kendine. Ojelerimi de değiştirmem lazım.

Epeydir pembeydi saçları. Seviyordu sıradışı olmayı. Ona göre kimlikteki yaşının hiçbir önemi yoktu. Ruhu hala acaba 30 da kalsam mı yoksa 35 e çıksam mı kavgasındaydı. Aman dedi boşver. Biraz daha pembe saçlarla dolanayım ortalıkta. Seviyordu pembiş halini.

Arkadaşlarını düşündü yine. Kekli börekli çörekli günlerde dedikodu yaparken yada çocuklarından kocalarından dertlenirken, o bu gece dansa gitsem mi acaba diye düşünüyordu. Utandı bir an kendinden. Ben ne zaman akıllanacağım acaba dedi. Sanki öcü görmüş gibi kafasının içine giren bu düşünceyi attı gitti. Uslanmayacağım dedi. Kafama göre takılmaya devam edeceğim.

Aslında olay çok farklıydı. Eşini kaybetmişti yıllar önce. Çocuk büyümüştü, kendi kanatları ile uçuyordu artık. Kimsenin ona ihtiyacı yoktu, onunda kimseye. Toplum yaşı 60 ı geçmiş kendisine takılan 'DUL' sıfatı ile yaşamayı reddeden kadına kıskanç bir özlemle bakıyordu. Yüzyılların öğretisini hiçe sayıyor bunu da kimseden gizlemeden saklamadan alenen yapıyordu. Kendimi kocamla birlikte mezara sokmayacağım demişti. Hayat çok güzel ve ben daha gencim. Torunlarına patik yelek ören ninelerden olmayacağım. Arkasından edilen laflara sınırsız kahkahaları ile cevap veriyordu.

Çocuğunun arkadaşları davet ediyorlardı onu sürekli. Anılarını kahkaha atarak dinliyorlardı. Her kadeh bitimi yahu sizde genç misiniz lafına arada yalancıkdan alınarak . Büyük bir gururla tanıtıyordu çocuğu arkadaşlarına, ruhu hep genç kalan annesini. Annem toplumdan 100 yıl ileride diyordu.

Ama toplum öyle demiyordu. Ona dayatılan yaşam şekli şuydu.

Kocan öleli kaç yıl oldu. Sen "DUL BİR KADINSIN" Dul bir kadın gibi yaşayacaksın. Duyguların olmayacak. Ruhunu öldüreceksin. Modern hapis hayatı yaşaman gerek. Üstelik tango yapıyorsun birde. Öyle danslarda ne işin var. Ayıp değil mi? Utanmadan başka sanatsal faaliyetlerde de bulunuyorsun. Birde dalgıçsın haa. Utanmıyor musun bu yaşta elin adamlarıyla dalış yapmaya. Evde otur. Ne zaman doğacağı bilinmeyen torunun için patik ör bere ör yelek ör. Komşularınla günlere katıl, dedikodu yap. Milletın oğlunu kızını "Aaaa ne ayıp ne ayıp' diye çekiştir. Ortalığı karıştır. Hiçbir şey olmamış gibi eve gel. Sabahları kadın programlarını seyret. Gece abuk subuk dizilere takıl. Ömrünü 4 duvar arasında çürüt gitsin. 10 bilemedin 15 yıl sonra alzheimer ol. Yaşlılık demansı başlasın. Çocuğuna hayatı zehir et. Kendi hayatında zehir olsun. Yaş yetmiş geçince acı çekmeden etrafa da çektirmeden ölmek için dua et. Kural buydu toplumda.

Tarağını eline aldı. Pembe saçlarını taradı. Belli belirsiz rujunu sürdü. Yine çok güzelim bu gün dedi kendine gülümseyerek. Dans ederek çıktı banyodan.

Çocukluğundan beri bir türlü ağıla sokamadığı birkaç düzine keçisini ardına takarak.....

-- 😊 -- 😊 --

Toplum dediğimizi bizler oluşturuyoruz. Herkes belli kurallar içinde yaşamaya mahkum ediliyor. Öz saygın varsa ve özgüvenin, çirkinleşmeden bayağılaşmadan özgürce yaşayabilmelisin. Biz mutsuz bir toplumuz. özellikle 60 yaş üzeri gerçekten mutsuz. Çünkü herşey abuk subuk toplum kuralları yüzünden insanların içlerinde kalmış. Yapabileni de kıskanıyorlar. Arkadan onlarca laf işitiyorsunuz. Aaaa hiçte yaşına bakmıyor, vallahi bu kudurmuş lafını duyuyorsunuz. Oysa yaptığınız şey sadece insanca yaşamak, Ruhunuzu ve beyninizi öldürmemek. Bende diyorum ki; Yaşasın 60 ını geçipte kaçmış keçileri ile mutlu mesut yaşayanlar.

MOON GODDESS